

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Expenditur conditio aetatis, & Nouitiatus ad professionem requisita. §. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

PUNCTUM II.

Quæ conditiones seruandæ sunt ex parte profitentis, vt professio valeat, & an eadem sint seruandæ in Societate IESV, in votorum Scholarium emissione.

§. I.

Expenditur conditio ætatis, & nouitiatus ad professionem requisita.

SUMMARIUM.

- 1 Decimus sextus ætatis annus requiritur etiam in Societate Iesu pro votorum Scholarium emissione.
- 2 Ex Trident. decreto non impeditur, quin in aliqua religione maior ætas requiratur, nisi in nulla videtur de facto requiri cum decreto irritante.
- 3 Integer annus nouitiatus requiritur.

PRIMA conditio ad professionem requisita est, vt in ætate legitima fiat; quæ ætas licet iure antiquo esset pubertatis completa. c. firma 20. q. 1. c. ad nostram, de Regul. c. 1. eodem tit. in 6. At nouo iure Trid. sess. 25. cap. 15. Decimus sextus annus completus expostulatur, vt sic maiori cum consideratione, & libertate status hic alius diffidilis, & perpetuus assumatur.

Dubium tamen est; an hæc ætas in Societate Iesu requisita sit pro votis Scholarium? Et ratio dubij est; quia horum votorum emissio non est vera professio, & concilium solum de professione videtur locutum, ibi in quacunque religione tam virorum quam mulierum professio non fiat ante 16. annum expletum. Neque ratio, qua motum est concilium ad hæc ætatem adstruendam in professione videtur procedere in hæc Societatis incorporatione, cum hæc non sit per se indissolubilis, sed ex Societatis consensu dissolui possit. Cæterum omnino dicendum est eam ætatem 16. annorum in hac votorum emissionem requiri, sunt in professione, quia concilium vltimum est ibi nomine professionis gratia frequentioris vltimum enim intendit est, ne status religiosus assumatur ante eam ætatem, siue assumatur votorum solemnium, siue simplicium emissionem. Nam quomodocumque assumptus fuerit quantum est ex parte assumentis perpetuus est, & omnino indissolubilis; cæque de causa voluit, vt maturo concilio, & consideratione prudenti adfuerit. Adde si consilium vellet Societatem sub hoc decreto non comprehendendi, eam exciperet, sicuti fecit decreto subsequenti. Præterea iuxta constitutionem Societatis non potest quis ante 16. annum expletum incorporari, quia non potest recipi ad nouitiatum ante 14. expletum, neque incorporari ante biennium. Ergo tam ex constitutione Societatis, quam ex Trident. non potest quis in Societate vota solemnia, aut simplicia facere per quæ verè religiosus fiat, nisi expleto decimo sexto anno: Et ita docuit Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 7. Suar. tom. 4. de Relig. tract. 10. vbi de Societate lib. 3. c. 6. n. 3.

2. Præterea dubitari potest, an hæc ætas sit ita determinata, vt in nulla religione maior requisita sit? Et quidem ex vi Trident. manifestum est non impediti, quin in aliqua religione status possit cum decreto irritante maior ætas, imo tale statutum Trid. decisione faueret. Igitur in religione minorum statutum est neminem esse ad professionem admittendum, qui 18. non attigerit, sed cum hoc decretum non contineat clausulam irritantem, tenebit professio ante illam ætatem, sicuti tenebit facta in monasteriis insularum, quorum meminit Gregor. relatus in c. qui autem 20. q. 1. c. e. quia in insulis de Regul. Ob eandem rationem, & tradit Suar. tom. 3. de Relig. lib. 6. c. 3. n. 7. c. 8. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 6. cum Rodrig. tom. 3. q. regul. q. 17. art. 20. Barbosa in remiss. concilij de eiusdem referri, & tradit. 3. p. de pœst. Episc. alleg. 101. n. 15. alios referri.

3. Secunda conditio requisita ad professionem est integer nouitiatus annus. De qua conditio, & quomodo locum habeat in Societate, satis diximus præcedenti disputatione.

Qualiter professio libera debeat esse, & absque errore.

SUMMARIUM.

- 1 Inualida est professio metu cadente in constantem virum. Idem est de votis biennij in Societate Iesu.
- 2 Incussus hic metus acceptanti professionem non annullat.
- 3 Error in substantialibus professionem annullat, sed in accidentalibus.
- 4 An decipiens in re aliqua graui accidentali expelli possit? Alij affirmant, alij negant, sub distinctione respondetur.

TERtia conditio ad professionem requisita est, vt professio libera sit à metu graui, seu cadente in constantem virum. Et quidem si hic metus proficenti inieciatur, omnes Doctores sentiunt irritam reddi professionem saltem iure Ecclesiastico; quia sic supponitur consuetudine introductum in c. 1. de his que vi, vbi fœmina ex metu professionis emittens non compellitur in professione perseverare. Idem colligitur ex c. eum dilectus eod. tit. Quæ conditio etiã in voti Scholarium Societatis locum habet, quæ intercedente graui metu omnino irritantur. Quia Text. in d. c. 1. de his que vi, non tam professionem strictam, quam assumptionem status religiosi intellexit, vt indicant illa verba, timore mortis religionem intrauerit. Et quæ tradit Trid. sess. 25. c. 19. de Regul. Ibi quicumque regularis præterdat se per vim, & metum ingressum esse religionem, aut etiam dicat ante ætatem debitam professionem fecisse, &c. Ecce quomodo concilium pro eodem usurpat religionem ingredi, ac profiteri. Constat autem emittentem vota Scholarium Societatem ingredi, verumque statum religiosum assumere. Ergo si metu graui factum est, nullius erit effectus, & ita pro certo tradit Suar. tom. de Relig. tract. 10. lib. 3. c. 6. n. 6.

2. Sed non est leue dubium, an hic metus acceptanti professionem incussus irritam professionem reddat? Videretur quidem irritam reddere ex cap. porrectum de Regul. c. ad Apostolicam eodem tit. Vbi ad professionem æquè voluntas emittentis, quam Prælati acceptantis requisita est; consistit enim in mutuo contractu religiosi cum religione; & ita tenet (licet obiter) Less. lib. 2. de iustit. c. 41. dub. 7. n. 61. Sed contra ratio probabilis iudico cum Suarez tom. 3. de Relig. lib. 6. c. 4. n. 19. Quia metus non annullat professionem iure naturali, sed positio, vt latè probauit, tract. de voto, sed ius positio non disponit de metu Prælati professionem admittendi incusso, vt potè rarè vel nunquam contingenti; sed solum de metu incusso proficenti: Ergo solus hic metus annullat professionem, & non alius. Nam in decretis non est facienda extensio de vno casu ad alium, præcipuè cum eadem ratio non procedat: Neque obstat ad professionem veramque voluntatem & religiosi, & religionis requiri; quia diuersimodè requiri potest: Nam religiosi voluntas requiri potest cum omnimoda libertate libera ab omni metu, & coactione, non sic Prælati voluntas, quæ si libera simpliciter sit, sufficit.

3. Quarta conditio est, ne professio, seu Societatis incorporatio ex errore, vel ignorantia circa religionis substantialia fiat, quia hæc tollunt substantialem consensum, eaque de causa iure ipso naturali reddunt professionem, seu incorporationem irritam: Sic ex omnium sententia tradit Sanch. lib. 4. sum. c. 2. n. 4. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 6. c. 5. à n. 3. c. 10. 4. de Relig. tr. 10. lib. 3. c. 6. num. 7. Hic autem error, vel ignorantia etiam contingere potest ex parte Prælati admittentis, si error sit in persona admissa, aut in conditionibus substantialibus requisitis, vt bene notauit, Suarez d. tom. 3. lib. 6. cap. 5. in fine.

Dixi in conditionibus substantialibus: Nam ex solo errore in accidentalibus non redditur irrita, sicut neque matrimonium. Ex quo deciditur non esse irritam professionem tacentis morbum contagiosum scilicet morbum gallicum vel similem, quo declarato non admittetur. Quia cum hic morbus, neque ex iure, neque ex speciali religionis constitutione, (vt suppono) professionem annullat, eius ignorantia seu error ad admittentem errorem in accidentalibus, non in substantia pertinet: Et ita docent Nauarr. lib. 3. consil. tit. de Regular. conf. 25. alias 48. n. 2. c. 3. Man. Rodrig. 2. 10. sum. cap. 6. n. 3. c. 10. 3. q. reg. q. 17. art. 9. c. alius relatus Sanch. li. 5. sum. c. 4. n. 57. c. de matr. li. 7. disp. 37. n. 33.

4. An autem sic admissus expelli possit à religione ob culpam (quam meritò Nauarr. & Sanch. reputant mortalem) admissam in huius vitij taciturnitate? Affirmant Nauarr. & Sanch. d. disp. 37. n. 53. & Eman. Sà vtraque edit. verbo religio n. 34. Negant Man. supr. & Sanch. d. c. 4. sum. n. 57. Et quod non videatur res ita grauis, vt ob eius causam expulsio à religione, quæ grauissimum supplicium est, infligi possit. At